

Hồi 41

Quái Nhân Đầu To

Hãy nói trong Minh Hiền Tiểu Trúc ở Ngũ Lão Phong trên núi Lư Sơn từ khi Nguyên Thông đi rồi, mấy ông già đồng tâm nhất trí huấn luyện cho Lý Nhược Hoa, Hoa Tích Tố và Đàm Anh ba người. Mọi người bắt ba nàng ngày đêm luyện tập cực khổ vô cùng. Nhược Hoa với Tích Tố hai người xưa nay tính rất ôn hòa còn hẳn nhục chịu đựng được, còn Đàm Anh xưa nay hoạt bát hay nhảy nhót và theo học Ngọc Tiêu Tiên Tử từ hồi còn nhỏ, tính nết cũng bắt chước được sư phụ mấy thành, nên nàng bị mấy ông chỉ bảo quá nghiêm không sao chịu được.

Cứ những đêm trăng, nàng thường một mình tựa lưng vào sườn núi tỏ vẻ rầu rĩ. Lần này tới Lư Sơn nàng chỉ muốn được Nguyên Thông suốt ngày ở cạnh nàng chuyện trò, ngờ đâu Nguyên Thông lại vội vàng ra đi, khiến nàng không có dịp nào thổ lộ với chàng. Nàng nghĩ đến Tích Tố, Tích Tố có ông già làm chủ, danh phận đã định rồi, riêng nàng vì chưa có ý kiến của sư phụ nên chưa biết có được làm vợ chàng hay không. Tuy Thẩm bá mẫu đã nhận lời rồi, nhưng tính nết của sư phụ mình như nào nàng biết lắm, nên nàng chỉ sợ mình không được kết duyên với Nguyên Thông thôi. Nàng càng nghĩ đến những chuyện bực mình đó trong lòng càng rầu rĩ, đầu óc lại càng bối rối.

Hôm đó canh tư đã sắp qua, Đàm Anh đang rối trí không sao ngủ được, liền đánh liều lên qua Minh Hiền Tiểu Trúc, xuyên qua Thiên Cơ Liên Hoàn Cứu Nguyên Trận. Ra khỏi Lư Sơn, đi kiếm sư phụ Ngọc Tiêu Tiên Tử để thổ lộ tâm tình.

Cô bé lúc nào cũng tinh nghịch. Trong khi đi đường bỗng thấy việc gì chướng mắt là nàng can thiệp ngay, cũng may nàng có võ học rất cao siêu, hơn nữa lần này ở Lư Sơn tuy nàng chưa đạt tới kỳ học của mấy vị võ hiệp, nhưng nàng cũng đã gặt hái được khá nhiều kết quả. Cho nên nếu không gặp phải những tay cao thủ tuyệt đỉnh thì không ai địch nổi nàng. Nàng nhảy nhót ca hát tiến thẳng về phía Âm Đài trên Huyền Câu Phong ở dãy núi Đại Hồng.

Huyền Câu Phong cao chọc trời, ai tới chốn tiền cảnh này đều thấy đầu óc trong sạch không còn nghĩ ngợi gì đến trần tục. Đàm Anh quá nhớ sư phụ nên về tới nơi vội vàng phi thân lên núi liền, nàng vừa chạy tới căn nhà lá vừa lớn tiếng kêu gọi:

- Sư phụ, sư phụ, Anh nhi đã về đây!

Tiểu Sat đáp lại nàng chỉ là tiếng vang vọng trở lại, bốn phía vẫn yên lặng như tờ. Mọi khi nàng về tới, vừa cất tiếng gọi Ngọc Tiêu Tiên Tử đã ra ngoài cửa đón rồi. Đàm Anh thắc mắc vô cùng bèn chạy thẳng vào trong nhà lá. Nàng giật mình kinh hãi khi nhìn thấy cái bàn vuông ở góc nhà có cái đầu lâu to tướng đang nhìn mình nhe răng cười. Đầu lâu đầy đường kính chừng thước rưỡi, tóc bù rối nên trông to kinh người.

Đàm Anh hoảng sợ, lùi về sau ba bước, quay mình ù té chạy luôn. Nàng cảm thấy đằng sau có một sức lực vô hình hút chặt lại khiến nàng không sao chạy nổi. Trong lúc tuyệt vọng, nàng đánh liều rút cây sáo ngọc trắng ra quay lại quát bảo:

- Yêu ma quỷ quái gì mà dám đến Diệu Âm Đài này quấy nhiễu thế?

Đầu lâu đó hình như không có ác ý gì cả, cười ha hả đáp:

- Người không trông thấy rõ lại cứ bảo lão phu là yêu ma quỷ quái.

Đàm Anh hơi ngạc nhiên định thần nhìn kỹ, quả nhiên không chỉ có cái đầu lâu khổng lồ mà bên dưới còn có mình mấy hắc hoi. Vì đầu lớn mình lại quá nhỏ nên mới thoáng trông nàng lại tưởng cái đầu lâu để trên mặt bàn mà không để ý đến mình mấy tay chân của người đó. Người đó cao không đầy năm thước, nhưng riêng cái đầu đã chiếm một phần ba toàn thân, hai tay dài đến gần chạm đất, thực là quái dị khôn tả.

Đàm Anh nhìn kỹ rồi mới hết hoảng sợ. Nàng đã hết sợ, liền nổi giận ngay, múa cây sáo ngọc nhằm cái đầu khổng lồ điểm tới luôn.

Lúc này Đàm Anh đã bốc đồng chỉ muốn xông đến giết chết ngay quái nhân đầu to tại chỗ mới hả dạ, nàng ra tay rất nhanh và giở toàn lực ra đối phó. Khi cây sáo ngọc của nàng sắp điểm trúng Thái Dương huyết cái đầu kia, nhưng quái nhân nọ không né tránh gì hết, hình như y cam tâm chịu chết vậy. Tuy Đàm Anh là người rất tinh nghịch, bướng bỉnh không sợ trời không sợ đất nhưng trong lòng lại rất hiền từ. Từ khi ra đời tới giờ nàng chưa hề giết một người nào hết.

Lúc này nàng thấy đầu quái nhân kia sắp vỡ tan dưới cây sáo ngọc của mình đâm ra hoảng sợ vội đưa cây sáo lên trời điểm vào chỗ trống.

Tuy nàng có lòng tha chết cho quái nhân và đưa ngược cây sáo lên trời nhưng vì ra tay quá nhanh, nên cây sáo không điểm vào huyết Thái Dương mà trúng vào cái sọ khổng lồ ấy. Chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, quái nhân to đầu ngã ngựa người ra phía sau ngay.

Đàm Anh điểm té quái nhân đầu to rồi, không dám nhìn thấy cái chết của đối phương, mặt mày hoảng sợ, mồm lẩm bẩm oán trách:

- Hà, ai bảo người không chịu tránh né.

Nói xong, nàng dậm chân một cái định quay mình bỏ đi. Ngờ đâu nàng vừa xoay lưng đã thấy quái nhân đầu to nhăn răng nhìn mình cười ha hả. Nàng sợ hãi vô cùng ngăn người ra như tượng gỗ vậy, bụng bảo dạ rằng:

- Cây sáo ngọc của ta không đả thương nổi đối phương mấy may sao?

Nàng biết mình không phải là địch thủ của quái nhân, đồng thời nàng lại nghĩ tiếp:

- Sao không thấy sư phụ mình xuất hiện, chẳng lẽ sư phụ ta đã bị quái nhân này ám hại rồi chăng?

Nghĩ tới sự an nguy của sư phụ, lòng sợ địch đã biến mất, vẻ mặt lâm li, Đàm Anh tức giận quát hỏi:

- Sư phụ ta đâu, người đã làm gì sư phụ ta rồi?

Hình như quái nhân đầu to rất tốt nhẹn, không tức giận chút nào thì chớ, lại còn cười hi hí ngắm nhìn nàng một hồi.

Đàm Anh thấy đối phương nhìn mình cười chứ không trả lời, lại càng tức giận quát:

- Tại sao người cứ cười mà không trả lời ta thế? Người tưởng người không lên tiếng là ta sẽ tha thứ cho người sao?

Hình như quái nhân ấy rất thích thưởng thức thái độ thơ ngây của Đàm Anh nên tủm cười đáp:

- Người với con nhãi họ Trác thực sự là một đôi nạn sư nạn đồ, cả hai cũng đều nóng nảy như nhau.

Quái nhân ăn nói kiêu ngạo như vậy mà Đàm Anh không đếm xỉa tới điều đó, lại gơ cây sáo ngọc lên cười nhạt nói tiếp:

- Tính ta nóng nảy thì việc gì đến người?

Nàng chưa nói xong đã múa cây sáo nhằm ngang lưng quái nhân tấn công luôn.

Quái nhân chỉ gơ tay dài khua một cái, cũng không hiểu y dùng thủ pháp gì mà Đàm Anh chỉ thấy cây sáo trong tay rung mạnh một cái, đã lọt sang tay đối phương ngay.

Đàm Anh thấy cây sáo đã mất cứ đứng ngẩn người ra nghĩ cách đối phó.

Quái nhân đầu to cầm cây sáo ngọc ngắm nhìn Đàm Anh một hồi và hỏi:

- Nhỏ kia, sư phụ của người đi đâu thế?

Đàm Anh trợn tròn đôi mắt giận dữ hỏi lại:

- Ta cũng định hỏi ngươi đấy.
- Con nhãi Trác không ở nhà cày hay, ngươi hãy theo ta đi.
- Tại sao ta phải theo ngươi đi?

Quái nhân đầu to giơ tay phải lên, dùng ngón tay búng một cái rồi đáp:

- Thì cái này, ta có thể bảo ngươi phải đi theo ta.

Liền có một luồng gió nhằm Huyền Cơ huyệt Đàm Anh tia tới. Đàm Anh khôn ngoan vô cùng, vội xoay mình né tránh nhưng chỉ phong của quái nhân nhanh như chớp điện, chỉ nghe Đàm Anh kêu được một tiếng "Ồi chà!" đã ngã lăn ra đất.

Lão quái đầu to vươn tay ra chộp nàng, rồi dùng ngón tay viết mấy chữ thật lớn như sau:

- Con nhãi họ Trác, lão phu đem đồ đệ của mi đi rồi.

Bên dưới y còn vẽ một cái vòng tròn thật to, có lẽ là biểu hiện cái đầu to của y thì phải.

Viết xong mấy chữ ấy, chỉ thấy thân hình y thấp thoáng một cái đã mất dạng ngay.

Hãy nói lại, các vị lão hiệp trên Lư Sơn bỗng thấy Đàm Anh mất tích, người rầu rĩ nhất là ông già áo xanh Hoa Đắc Mộng. Ông ta liền bàn với Diệu Thủ Nhân Y và Bạch Phát Tiên Ông để cho Từ Hàng Ngọc Nữ sớm đưa Tích Tố, Nhược Hoa xuống núi. Vì vậy mà bắt buộc mấy ông già phải hao tổn chân lực đã thông hai mạch Nhâm, Đốc cho Tích Tố với Nhược Hoa và cho uống rất nhiều linh dược nữa.

Từ Hàng Ngọc Nữ đưa Tích Tố, Nhược Hoa xuống núi rồi lại chia ra ba hướng để theo dõi tung tích Đàm Anh. Từ Hàng Ngọc Nữ đi đường giữa tiến thẳng vào Hồ Bắc, Nhược Hoa đi đường bên phải vào Triết Giang và Giang Tây, còn Tích Tố đi đường bên trái vào Hồ Nam.

Ba người đã hẹn nhau rồi, dù có tìm được Đàm Anh hay không một tháng sau phải tập hợp ở Giang Hạ. Con đường Tích Tố đi lại là đường Nguyên Thông trở về Lư Sơn, và hai người trước sau đều vào trọ cùng một khách điếm.

Lúc Nguyên Thông đang ăn cơm thì nghe tiếng nói của Tích Tố nên chàng chạy ra nghênh đón. Bốn mắt nhìn nhau, Tích Tố ngạc nhiên và mừng rỡ hết sức. Vì nàng thấy Nguyên Thông mới nghe thấy tiếng nàng đã chạy ra đón, như thế sao mà không vui vẻ cho được.

Nguyên Thông dặn phở cây đặc biệt quét dọn cái phòng ở kế bên phòng mình rồi mời nàng vào trò chuyện và hỏi tại sao nàng xuống núi?

Tích Tố kể lại những chuyện đã qua trên núi cho Nguyên Thông nghe.

Nguyên Thông cũng kể chuyện mình cho nàng nghe, sau cùng chàng nói:

- Anh muội tình nghịch và bướng bỉnh quá, bây giờ chúng ta biết làm sao đây?

Tích Tố cười một cách nũng nịu hỏi:

- Nguyên đại ca là tối cao hộ pháp của bốn phái tại sao không nghĩ đến cách gọi đồng môn đi tìm kiếm có hơn không?

- Huynh thấy Tố muội muội đẹp như hoa nở thế này làm gì còn trí óc nghĩ tới những đạo sĩ nữa.

Lúc này hai người đã định danh phận vợ chồng rồi và lại có lòng yêu nhau từ trước, sau khi Nguyên Thông bị thương đến giờ, đây là lần đầu tiên được gặp gỡ nhau cho nên họ mới bông đùa nhau như vậy.

Tích Tố lườm chàng một cái, mặt hơi đỏ đáp:

- Nghe nói đại ca giữa đường đã giở hết thân oai ra đối phó đối phương, không ngờ mồm mép đại ca cũng tài ba không kém.

Nguyên Thông khoái chí vô cùng, bỗng thấy trong người có một luồng hơi nóng bốc lên mặt. Hai má chàng đỏ bừng, hai luồng ánh sáng khát khao tia ra nhìn Tích Tố, và khẽ nắm lấy tay nàng.

Tất nhiên Nguyên Thông không phải là kẻ dâm tà, tuy trong lòng khao khát yêu Tích Tố nhưng lúc nào cũng giữ đúng lễ nghĩa chứ không đường đột với giai nhân. Nên chàng chỉ khẽ nắm tay nàng thôi. Chàng sợ Tích Tố trách mình, với giọng run run khẽ gọi:

- Tố hiền muội... Tố hiền muội...

Sự thực lúc ấy Tích Tố cũng cảm động, hơi thở dồn dập, nàng cảm thấy hai tay Nguyên Thông tia ra hai luồng hơi nóng. Thoạt tiên nàng hơi rùng mình, định rút tay lại, nhưng nàng lại không muốn giằng tay ra, chỉ khẽ đáp lại rằng:

- Nguyên đại ca... Nguyên đại ca...

Bốn mắt nhìn nhau một hồi rồi cùng cúi đầu xuống.

Lúc ấy bỗng có tiếng gõ cửa, rồi có tiếng tên phở cây vô tình vọng vào:

- Thừa tiểu thư, phòng của tiểu thư cháu đã quét dọn xong.

Tích Tố giật mình vội nũng nịu nói:

- Đại ca... Nguyên đại ca.

Nguyên Thông giả bộ làm mặt xấu diều nàng một cái rồi quay nhìn ra ngoài cửa đắp:

- Biết rồi.

Tích Tố vội chải chuốt lại tóc.

Nguyên Thông bảo tên phổ cây đứng ngoài cửa rằng:

- Lấy thêm bát đũa, và làm thêm mấy món thật ngon đem vào đây!

Cơm nước xong, Nguyên Thông với Tích Tố trò chuyện nỉ non với nhau, mãi đến đêm khuya nàng mới về phòng ngủ.

Nguyên Thông với Tích Tố rất yêu nhau, nhưng cả hai người đều đứng đắn. Dù yêu nhau đến mức tột độ thiết, nhưng vẫn dùng lễ nghĩa để giới hạn.

Tích Tố về phòng rồi, Nguyên Thông miễn cưỡng ngồi lên giường luyện công điều thức một hồi rồi ngả lưng ra ngủ. Đang lúc chàng trần trọc chưa ngủ được, thì bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng người dạ hành đi lại. Chàng vội ngồi dậy khẽ búng vào vách tường mấy cái để ngấm ngấm báo động cho Tích Tố hay, rồi chàng cứ ngồi yên đợi chờ xem sao.

Chàng thấy người ở trên mái nhà hình như khinh công khá cao, và tới đây để đối phó với Tích Tố thôi. Chàng đã biết rõ như vậy, để ý nghe xem mới hay đối phương dù sao cũng là người quang minh chính đại. Biết Tích Tố ở phòng nào rồi, y liền nhảy xuống đất đứng ở trước cửa sổ khẽ nói vào trong phòng rằng:

- Khống Trang Chủ của Cổ Hoài Sơn Trang ở Mạc Phù mời cô nương tới nói chuyện.

Y vừa nói dứt, không chờ Tích Tố trả lời đã rút lui luôn.

Tích Tố không hiểu dụng ý của đối phương ra sao, vội dùng truyền âm nhập mật nói với Nguyên Thông rằng:

- Muội ra đối phó, Nguyên đại ca ngấm ngấm tiếp ứng nhé.

Nguyên Thông dặn nàng phải cẩn thận.

Tích Tố liền nhảy ra khỏi phòng, thấy giữa sân có một đại hán mặc áo vải xanh. Y vừa thấy Tích Tố nhảy ra, vội chấp tay cúi đầu chào và nói:

- Cổ Hoài Sơn Trang cách đây không xa, xin mời cô nương tới đó.

Tích Tố ngạc nhiên, do dự hỏi lại:

- Trang Chủ của các người là ai, mời tôi đến đó có việc gì?

Đại hán đối với nàng rất lễ phép, cung kính đáp:

- Trang Chủ chúng tôi là Ngân Địch Ngọc Phiến Khổng Kiếm Bình. Chúng tôi chỉ biết thừa lệnh tới đây mời cô nương thôi, còn các việc khác chúng tôi không được biết, xin cô nương lượng thứ.

Tích Tố cau mày lại rồi đáp:

- Bạn làm ơn đi trước dẫn đường.

Đại hán liền đi luôn, Tích Tố theo sau. Đi được nửa canh giờ, đại hán kia có vẻ khoái chí vì y nghĩ chắc chắn đã bỏ xa Tích Tố rồi. Nhưng khi quay đầu lại nhìn, y thấy Tích Tố theo bèn gót và thái độ của nàng rất ung dung. Y giật mình kinh hãi, vội giảm tốc độ lại, ấp úng nói:

- Tiểu nhân thật là không biết tự lượng chút nào, xin cô nương đừng chê cười.

Tích Tố mỉm cười không trả lời. Mặt nàng rất đoan trang tươi tắn chứ không tỏ vẻ gì kiêu ngạo hết. Đại hán thấy vậy trong lòng càng thêm hổ thẹn và kính phục.

Hai người đi khoảng một canh giờ thì thấy một trang viện đồ sộ hiện ra trước mắt.

Cửa trang viện mở toang, hai bên treo hai cái lồng đèn to, giữa cửa có tám đại hán áo xanh đứng hàng đôi châu chực, hình như sắp đặt sẵn để đón chào Tích Tố.

Nàng theo đại hán dẫn đường đi thẳng vào bên trong, tám người kia đều cúi mình vái chào, họ đối với đại hán dẫn đường hình như cũng cung kính lắm.

Tích Tố thấy vậy suýt tí nữa cười lên tiếng. Đại hán nọ trông thấy biết nàng hoài nghi thân phận mình, nhưng y giả bộ không biết gì, và thản nhiên dẫn nàng vào khách sảnh.

Tích Tố võ nghệ cao siêu và lại có Nguyên Thông bảo vệ ngầm nên nàng không hãi sợ gì, cứ ung dung tiến vào khách sảnh, ngồi xuống cái ghế ở gần đó. Khách sảnh này khá lớn, đèn đuốc thấp sáng như ban ngày.

Chưa thấy chủ nhân ra, nàng ngồi đó suy nghĩ mãi mà không nhớ ra Khổng Kiếm Bình là ai? Và không hiểu y mời mình đến đây để làm chi.

Không bao lâu sau bên trong có một thư sinh tuổi trạc ba mươi, người tầm thước rắn rỏi, mặc nho phục bước ra.

Tích Tố đứng dậy nói:

- Được Khổng Trang Chủ cho mời tới, tiểu nữ không biết là có chuyện gì?

Thì ra nho sinh trung niên kia chính là đại hán áo xanh vừa đi mời Tích Tố và dẫn đường về đây, tuy lúc này đã thay đổi y phục nhưng Tích Tố phỏng đoán chính y là Khổng Trang Chủ.

Khổng Kiểm Bình ngược ngạo đáp:

- Tráng đình thô lỗ sợ có điều gì sơ suất, nên bắt buộc tại hạ phải thân chinh đi mời cô nương tới.

Tích Tố thấy y đã chịu nhận là chủ nhân rồi, liền nói:

- Không biết Trang Chủ cho gọi có điều gì định chỉ giáo thế?

Khổng Kiểm Bình mấy năm nay gần đây đã gây dựng được một chút danh vọng trên giang hồ, chỉ vì Ngộ Duyên Lão Ni ngày thường rất ít khi nói đến những người mới nổi lên ở trên chốn giang hồ, cho nên Tích Tố mới không biết y là ai.

Khổng Trang Chủ đang đêm khuya mời một thiếu nữ tuổi trẻ tới sơn trang như vậy, với thân phận của y thực sự không hợp lẽ một chút nào.

Thì ra hay tin Tích Tố có cây sáo ngọc tía nên mới mời nàng đến. Mục đích của y chỉ vì cây sáo tía thôi, cho nên thấy Tích Tố lên tiếng hỏi y vội đáp lời:

- Không dám dấu cô nương, sự thực tại hạ mời cô nương tới đây là vì cây sáo ngọc tía, nên định cùng cô thương lượng một việc.

- Xin Trang Chủ cứ nói trắng ra là chuyện gì đi.

- Cô nương có cây sáo ngọc tía, vậy không biết có phải là môn hạ của Đường lão tiên bối không?

- Tỷ Diễm Thần Ma Đường lão tiên bối không phải là sư phụ của ta.

- Xin hỏi cô nương quý tính danh là chi? Xuất thân ở môn phái nào? Tại sao lại được cây sáo này?

- Ta là La Tích Tố, xuất thân là môn hạ của phái Võ Đang, gia sư là Ngộ Duyên Đại Sư, còn cây sáo ngọc là của Đường lão tiên bối ban cho ta.

Kiểm Bình nghe thấy Tích Tố nói vậy ngẩn người ra giây lát, có vẻ không tin lại hỏi tiếp:

- Cô nương xuất thân phái Võ Đang, Đường lão tiên bối không quan hệ với phái Võ Đang, sao lại tặng cho cô nương cây sáo này.

- Lần này Đường lão tiên bối xuất sơn tính nét đã thay đổi hẳn, quả thực ông ta đã tặng cho ta cây sáo ngọc tía này.

Kiểm Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi ấp úng hỏi tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với cô nương một việc, không biết cô nương có bằng lòng không?

Tích Tố thấy y nói như vậy, bụng bảo dạ rằng:

- Chắc y đã để ý đến cây sáo ngọc của ta rồi.

Nghĩ đoạn nàng liền mỉm cười đáp:

- Khống Trang Chủ muốn gì thì xin cứ nói. Chúng ta là người giang hồ với nhau, nếu việc gì không khó xử lắm ta nhất định không để cho Trang Chủ thất vọng đâu.

Kiểm Bình thở dài một tiếng rồi nghiêm nghị nói:

- Tại hạ định mua lại cây sáo ngọc tía của cô nương bằng bất cứ giá nào.

Tích Tố cau mày lại, nhận thấy sự đòi hỏi của Khống Kiếm Bình quá đáng, trong lòng không vui nhưng nàng không lộ cho y biết mà chỉ trả lời một cách khéo léo rằng:

- Vật này là của bề trên ban cho, ta không thể tuân lời Trang Chủ được.

- Xưa nay quý phái nổi tiếng về kiếm pháp, nên tại hạ muốn tặng lại thanh Bích Hồng bảo kiếm để đổi lấy cây sáo này, chẳng hay cô nương nghĩ sao?

Bích Hồng bảo kiếm là một trong tứ đại danh kiếm ở trong giang hồ. Tích Tố nghe nói giật mình, nàng không ngờ Kiếm Bình lại trao đổi cây sáo ngọc của mình bằng thanh kiếm quý giá như thế. Tuy nhiên đối với Tích Tố, cây sáo ngọc không khác gì đời sống thứ hai của nàng nên nàng nhận lời sao được, nên nàng lắc đầu đáp:

- Xin thứ lỗi, ta không thể nhận lời được và cũng xin cáo từ ngay bây giờ.

Kiểm Bình nổi giận nhưng không tiện trả lời, thì bỗng có người lạnh lùng lên tiếng:

- Quân không biết điều, người ta tử tế mà không biết, Trang Chủ hà tất phải nể mặt y thị làm chi?

- o O o -